

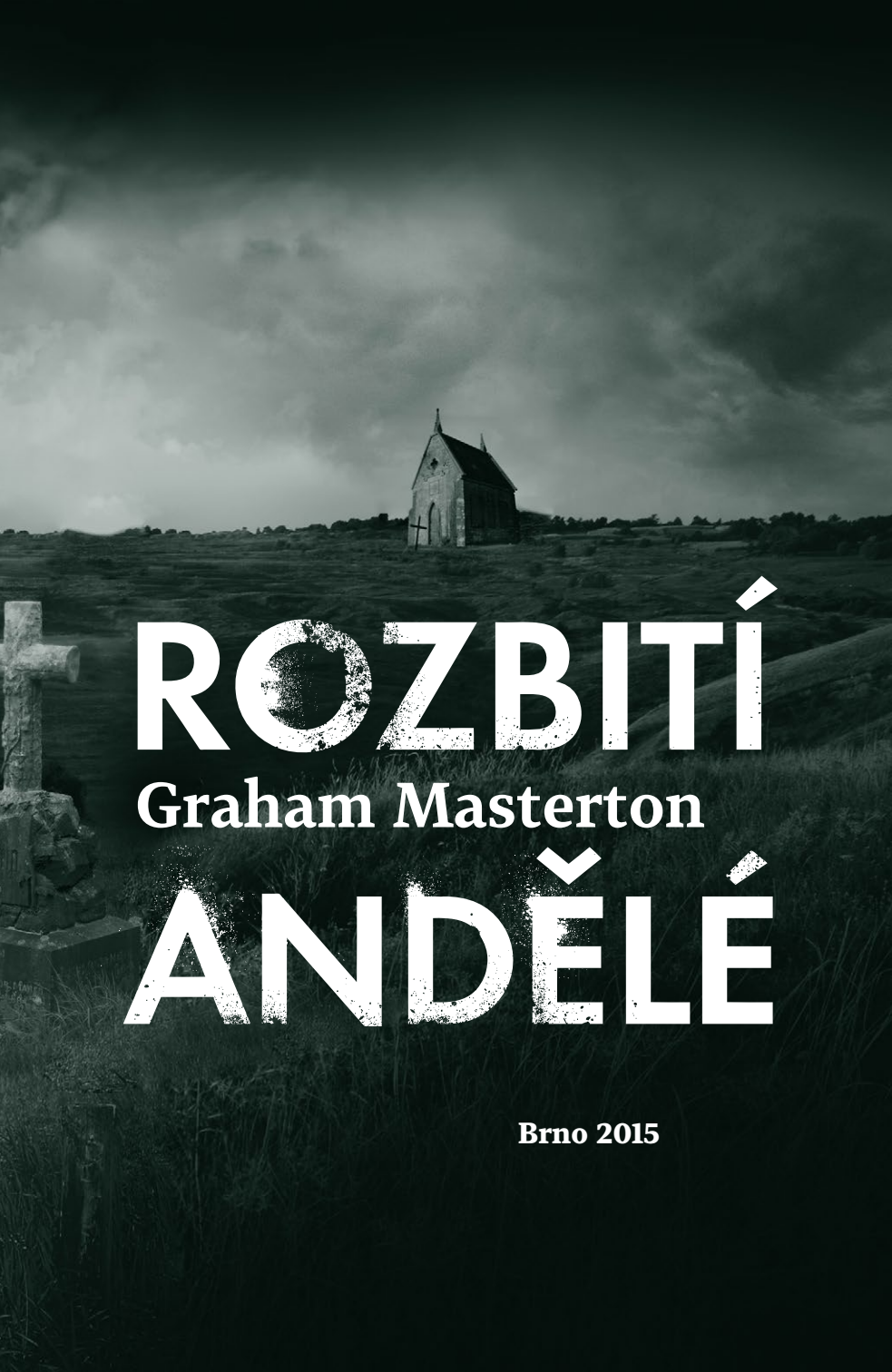
ROZBITÍ
Graham Masterton
ANDĚLÉ

HOST

ROZBITÍ ANDĚLÉ

Graham Masterton

ROZBITÍ

Graham Masterton

ANDĚLÉ

Brno 2015

Broken Angels
Graham Masterton

Copyright © 2013 by Graham Masterton

Translation © Radka Knotková, 2015

Cover pictures © Shutterstock.com/walshphotos;
plainpicture/Image Source

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2015
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-913-8 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-914-5 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-915-2 (Formát MobiPocket)

Pro mou milovanou Wiescku

17. dubna 1946 — 27. dubna 2011

Vždy jsem tě zbožňoval, nikdy na tebe nezapomenu.

„Is milis dá ól é ach is searbh dá íoc é.“

„Pít je sladké, ale platit hořké.“

Irské přísloví

Nejdřív to pokládal za obyčejný černý pytel s použitými pleny nebo uškracenými štěňaty, který na mělčinu hodil někdo od kočovníků. „Do prdele,“ zamumlal si pod vousy.

Vytáhl z vody vlasec, hodil si prut přes rameno a začal se brodit k pytli. Řeka Blackwater pro něj byla posvátná. Když ho k ní otec vzal poprvé, bylo Denisovi osm let, a od té doby sem pravidelně jezdil na lososy. Byla to nejlepší řeka v Irsku a do nejlepší řeky se odpadky prostě neházejí.

„Denisi!“ zavolal Kieran. „Kam jdeš, kámo? Tam nechytíš ani rýmu, natož lososa!“ Jeho hlas se po lesklé hladině rozléhal jako v obrovské koncertní síni. Mezi stromy na opačném břehu se proháněl vítr a jemně Kieranovi tleskal.

Denis neodpověděl. Dál se mlčky brouzдал k černému odpadkovému pytli, postupně mu ale docházelo, že je to něco úplně jiného, než si myslel. Když k němu konečně dospěl, pochopil, že ve skutečnosti jde o mužské tělo oděné od hlavy až k patě do černého — vypadalo to jako kněžská sutana.

„Ježíši,“ vydechl Denis a opatrně položil prut na břeh.

Muž ležel na boku na úzkém pásu oblázků a nohy měl napůl ponořené ve vodě. Někdo mu spoutal ruce za zády a svázel kolena i kotníky. Tvář měl odvrácenou, ale Denis i přesto podle řidnoucích šedých vlasů poznal, že muži je něco kolem šedesáti. Zdálo se, že je při těle, Denis si však vzpomněl, jak po smrti vypadal jeho otec. Mrtvola Denisova táty ležela v suterénním bytě v Togheru skoro týden, než ji někdo našel, a do té doby se nafoukla jako obří, bledě zelený panák Michelin.

„Kierane!“ zahulákal Denis. „Na tohle se musíš kouknout! Je tady nějaký mrtvej chlap!“

Kieran přitáhl vlasec, skočil do vody a za hlasitého šplouchání se k Denisovi připojil. Měl zarudlou tvář, ohnivě zrzavé kudrnaté vlasy a blízko posazené oči, které mu propůjčovaly vzhled nepřičetného šilence. Kieran byl Denisův o osm let mladší švagr a kromě vášně pro chytání lososů je vůbec nic nespojovalo. Denisovi to ale ani v nejmenším nevadilo. Lovení lososů vyžadovalo ticho a usilovné soustředění. Lovení lososů přibližovalo člověka Bohu víc než jakákoli modlitba.

„Prokrista,“ řekl Kieran, sotva k Denisovi došel, a pokřižoval se. „To bude nějaký kněz.“ Odmlčel se a dodal: „Co myslíš, je fakt mrtvej?“

„Ne, jen se rozhodl lehnout si do řeky a trošku si dáchnout. Jasně že je mrtvej, ty vole.“

„Asi bysme měli zavolat policajty,“ řekl Kieran a vytáhl z kapsy mobil. Chystal se vytočit sto dvanáct, ale na poslední chvíli zaváhal a nechal prst položený na tlačítku. „Hele, co když si budou myslet, že jsme ho oddělali my?“

„Zavolej jim, prosím tebe,“ vybídl ho Denis. „Kdybysme ho oddělali my, tak bysme tu přece netvrдили jako párek blbounů, ne?“

„Pravda. To bysme byli dávno v tahu.“

Zatímco Kieran mluvil s policií, Denis obezřetně obcházel mrtvé tělo a pod gumáky mu křupaly oblázky. Muž měl otevřené oči a zíral do vody, jako by nechápal, co tam dělá. Nedalo se o tom pochybovat — byl doopravdy mrtvý. Denis si k němu přidřepł a upřeně se na něj zadíval. Zdál se mu povědomý. Netušil, odkud ho zná, byl si však jistý, že ta huňatá bílá obočí, rudé tenké žilky ve tvářích a především zřetelnou rýhu na špičce baňatého nosu už kdysi viděl. Muž měl prasklý spodní ret, jako by ho někdo prudce udeřil.

„Policajti už sem jedou,“ řekl Kieran s mobilem v ruce. „Prej nemáme na nic sahat.“

„No to víš, já na něho určitě budu chmatat. Vždyť pomalu začíná smrdět.“

„Díky, zrovna jsem si dal tuňákové sendvič.“

Nečinně u těla postávali a nevěděli, co podniknout dál. Vrátit se k rybaření se jim zdálo neuctivé, Denis si ale nemohl pomoci a po očku sledoval, jak se ve stříbřité vodě tu a tam míhají stíny. Doufal, že uloví svého prvního letošního skokana, a dnes na to byly ideální podmínky.

„Co myslíš, kdo ho zabil?“ zeptal se Kieran. „Ať to byl kdokoli, rozhodně mu dal slušně přes držku.“

Denis naklonil hlavu na stranu, aby se znovu podíval na mužův obličej. „Víš ty co? Já jsem si jistě, že ho odněkud znám. Pokud je to on, tak je o dost starší, než když jsem ho potkal posledně, což by ale sedělo, protože už je to nejmíň patnáct let.“

„A kdo to teda podle tebe je?“

„Řekl bych, že otec Heaney. Po pravdě o tom skoro nepochybuju. Tehdy měl ještě černý obočí. Vždycky jsem si říkal, že vypadá jako dva velcí chlupatí pavouci. Však víš, jako tarantule. Teď sice ten starej páprda nemá brejle, ale toho bych poznal i se zavřenejma očima.“

„Odkud ho znáš?“

„Ze školy. Učil hudebku. Pro ránu nešel daleko, to ti povím. Nebylo hodiny, aby děcka nepropleskl za kdejakou hovadinu. O mně tvrdil, že zpívám jak rozvrzaný dveře.“

Kieran popotáhl a utřel si nos do rukávu.

„Vypadá to, že tentokrát pro změnu někdo zfackoval jeho.“

Denis neodpověděl. Mlčky stál vedle napůl ponořené mrtvoly otce Heaneyho, naslouchal šumění větru v korunách nedalekých stromů a zmocňoval se jej stále silnější dojem, že

putuje zpátky v čase. V duchu téměř slyšel školní sboristy, jak svými sladkými pronikavými hlásky zpívají „Kýrie eleison“, i jak se na chodbách ozývá dupání a otec Heaney vyštěkává: „Zpomal, O’Connore! Tím, že poběžíš, se do nebe rychleji nedostaneš!“

2

Katie otevřela oči a uviděla, že John stojí u okna. Rozhrnul závěsy potíštěné růžemi a vyhlížel ven na pole. V ranních slunečních paprscích, které na jeho nahé tělo dopadaly, vypadal jako světec ze středověké malby. Přispíval k tomu i černý kříž chlupů na jeho hrudi a tmavé kudrnaté vlasy, které si od jejich seznámení ani jednou neostříhal. Po osmnácti měsících strávených prací na rodinném statku byl i mnohem štíhlejší a svalnatější.

„Vypadáš zamyšleně,“ poznamenala Katie a opřela se o loket.

John se ohlédl a neznatelně se na ni usmál. Jeho hnědé oči připomínaly ve slunečním světle třpytivé acháty. „Jenom jsem koukal na jarní pšenici, nic víc.“

„A o čem jsi při tom dumal?“

Pustil závěs a přešel k posteli. Chvilí vedle Katie stál, jako by jí chtěl říct cosi důležitého, ale když k němu vzhlédla, pouze se na ni mlčky usmál.

Natáhla se, vzala do levé ruky jeho penis a špičkou pravého ukazováčku po něm jemně přejela. „Tenhle klas mi připadá celkem zralý,“ poškádlila ho. „Nemám ochutnat?“

Pobaveně zabručel, potom se sklonil, políbil ji na temeno a sedl si k ní. Nepřestávala ho hladit, on ji však něžně chytil za zápěstí a naznačil jí, aby přestala.

„Musím ti něco říct,“ prohlásil. „Měl jsem v plánu probrat to s tebou včera večer, ale nechtěl jsem nám kazit náladu.“

Katie se zamračila. „O co jde? No tak, Johne, teď už si vážně dělám starosti. Doufám, že se mámě nepřitížilo!“

„Ne, ne, mámě se teď daří dobře. No, pokud to vůbec jde... vzhledem k tomu, co se stalo. Díky Bohu, že ji Lucy neřízla hlouběji. Doktoři dokonce říkali, že by se mohla za týden nebo dva vrátit domů. To ale záleží i na tom, jak jí bude psychicky. Stačí, aby viděla nůž, a úplně ji to rozruší. Všechno teď jí je-
nom lžící.“

„To jsou ale vtípky. Tak co se děje?“

Otevřel ústa k odpovědi, ale vtom Katiin mobil zahrál první tři takty z balady „Fields of Athenry“. „Momentik,“ řekla, sáhla po telefonu na nočním stolku a hovor přijala. „Komisařka Maguirová, kdo volá?“

„Tady detektiv O'Sullivan. Promiňte, že ruším, ale zavolali nás do Ballyhooly. Nějací rybáři našli v řece mrtvolu.“

„O co se jedná? Nehoda, sebevražda, nebo násilné úmrtí?“

„Násilné úmrtí, o tom nemůže být pochyb. Toho chlapa svázali jako krocana a uškrtili.“

„Kdo vede vyšetřování?“

„Momentálně strážmistr O'Rourke. Ale myslí si, že byste sem měla okamžitě přijet a osobně se na to podívat.“

„Krucinál, nemůže se toho ujmout sám? Mám dneska volno, poprvé za několik týdnů.“

„Když on je strážmistr O'Rourke fakt přesvědčený, že byste se na to měla mrknout. A navíc potřebujeme, aby někdo udělal prohlášení do médií. Jsou tu lidi z *RTÉ News*, Dan Keane z *Examineru* a nějaká holka z *Catholic Recorderu*.“

Katie vzala náramkové hodinky a podívala se na ně. „Dobře, Paddy. Dejte mi čtvrt hodiny.“ Zaklapla mobil a posadila se.

„Co se děje?“ zajímal se John.

„Povinnost volá, jak jinak. Někdo našel mrtvolu v Blackwateru a Jimmy O'Rourke z nějakého důvodu požaduje, abych tam přijela a taky si ji prohlédla.“

Oblékla si bílé saténové kalhotky, které večer odložila na křeslo, a zapnula si podprsenku.

„Mám tě tam hodit?“ zeptal se John.

Přetáhla si přes hlavu tmavě zelený rolák a krátké, měděně červené vlasy se jí zjezily jako kohoutí hřebínek. „Ne, díky. Kdo ví, jak dlouho tam budu. Zavolám ti, hned jak to půjde. A mimochodem, co žes mi chtěl říct?“

John zavrtěl hlavou. „To může počkat.“

Zapnula si těsné černé džíny a obula kozačky s vysokým podpatkem. Přesunula se do koupelny a pohlédla na sebe do zrcadla nad umyvadlem.

„Bože můj, já mám ale kruhy pod očima! Co si lidi pomyslí? Že jsem v noci pořádala orgie?“

„Však jo,“ poznamenal John a díval se, jak si Katie nanáší oční stíny a bledě růžový lesk na rty. Od jejich seznámení na něj působila, jako by byla spřízněna s vílami — kvůli zeleným očím, vystoupilým lícním kostem a mírně našpuleným ústům. Měřila sice jen metr pětasedesát, ale energie měla na rozdávání. Johnovi bylo jasné, proč se jí podařilo stát se první policejní komisařkou v Corku a proč se do ní on sám tak bezhlavě zamíloval. Katie vyšla z koupelny a políbila ho. „Co kdybychom zaskočili na večeři k Luigimu Maloneovi? Po těch jeho slávkách bych se utloukla.“

„Co já vím, třeba.“ Pak si ale uvědomil, že říct jí to u večeře by nemuselo být úplně od věci.

Oblékl si tmavě modrý froté župan a bosý ji doprovodil k hlavním dveřím. Otočila se a naposled ho políbila. „Dávej na sebe pozor,“ řekl jí jako vždy a pozoroval, jak přechází přes svažité dvůr a za ní cupitá jeho černý labrador Lucifer. Nastoupila do své hondy, poslala Johnovi vzdušný polibek a odjela.

3

Cestou do Ballyhooly vytáhla cédéčko *Elements* vydané sborem při Sirotčinci svatého Josefa a pustila si jejich podání skladby „Gloria“ od Guillaumea de Machaut. Čisté, pronikavé a nesmírně působivé nazpívání té písně jí pokaždé zvedlo náladu. Vždycky se ke zpěvákům přidala. Snažila se vyzpívat všechny vysoké tóny, na rozdíl od sboristů ale znělo její podání velmi falešně. „Gloria“ jí připomínala, že nebe určitě existuje, a to navzdory všem zločinům, s nimiž se policisté musejí dennodenně potýkat — navzdory všemu násilí, drogovým dealerům, prostituci a opilství.

Jela po Lower Main Street a potom odbočila k vesnici Carrignavar. Silnice byla úzká a z obou stran obehnaná šedými kamennými zdmi porostlými břečťanem. Katie po celou cestu nenarazila na žádnou známku života, až zhruba po pěti kilometrech přijela k jakémusi statku. Na travnaté krajnici před branou parkovalo sedm až osm aut a dodávek. Za nimi na dvoře stály dva policejní antony, záchranná služba plus tři hlídková auta s blikajícími modrými světly.

Policista nasměroval Katie do brány a otevřel jí dveře. Vystoupila a uviděla, že ji z opačného konce dvora běží přivítat strážmistr O'Rourke se zelenými gumáky v ruce. Byl to malý muž s pískově žlutými vlasy, ostře řezanými rysy a hranatou hlavou, která byla v poměru ke zbytku těla příliš velká.

„Bez tohohle se asi neobejdete,“ řekl jí.

„Jaká je to velikost?“

„Třiačtyřicítky. Ale přece se nebudete brodit řekou v podpatcích.“

Posadila se na sedadlo řidiče, rozepnula si černé kozačky a nazula si holínky. Byly obrovské a při chůzi hlasitě vrzaly.

„Takže o co vlastně jde, Jimmy?“ zeptala se a zamířila s ním přes dvůr za dům. Ve dveřích stáli statkář, jeho manželka a dva dospívající synové a ošklivě se na policisty mračili. Katie na rodinku zamávala a zavolala: „Všechno v pořádku? Neradi rušíme!“ oni ale neodpověděli. Jak tam tak spolu stáli, připomínali spíš skupinku nesourodých chrlíčů než lidi.

„Pěkná parta buranů, co?“ podotkl strážmistr O'Rourke.

„Ale no tak, Jimmy. Trochu respektu k prostým občanům, prosím.“

Šli přes pastvinu, kde v dlouhých lesklých stéblech trávy jemně šeptal vánek, až se nakonec ocitli u břehu řeky Blackwater. Přiblížili se k vodě a spatřili na mělčině černě oděné tělo položené na boku. Nad mrtvolou se skláněli dva technikové v bledě zelených oblecích z tyveku a fotografovali ji. Na břehu postávali tři uniformovaní policisté a spolu s několika záchranáři dávali rozhovor televiznímu štábu a dvěma reportérům. O kus dál přešlapovali tři malí chlapci a dva muži s rybářskými pruty a zapálenými cigaretami.

Strážmistr O'Rourke ukázal na rybáře. „Vidíte tamhlety dva chlapy? To oni tělo našli. Jeden z nich tvrdí, že ví, co je oběť zač. Je si víceméně jistý.“

„Vážně?“

„Myslí si, že jde o jednoho faráře z Mayfieldu, nějakého otce Heaneyho. Prý v osmdesátých letech učil na základní škole u svatého Antonína hudební výchovu.“

„Koukám, že váš člověk má výbornou paměť.“

„Na tom není nic divného, pokud jde skutečně o otce Heaneyho. Byl to totiž jeden z dvanácti kněží v diecézi Cork a Ross, které před sedmi lety vyšetřovali pro podezření ze sexuálního zneužívání. Učitel hudebky? To určitě, učil ty kluky leda tak hrát na píšťalu.“

„Obvinili ho někdy z něčeho?“

„Zadal jsem O’Sullivanovi, aby to prověřil. Celkem bylo proti otci Heaneymu vzneseno jedenáct stížností. Nevhodné chování ve sprchách a podobné věci. Státní zástupce ten případ odmítl dotáhnout do konce, údajně proto, že k tomu došlo moc dávno.“

„No ale proč jsou tu lidi od tisku? Kvůli tomu podezření ze zneužívání?“

„Částečně jo.“

„Na tom případu je ještě něco divného, vidíte, Jimmy?“

„Jak říkám, komisařko, bude lepší, když se na to podíváte sama.“

Vstoupil do říčního toku a podal Katie ruku, aby jí pomohl. Následovala ho a ledová voda ji i přes gumové holínky zastudila. Strážmistr O’Rourke se začal brodit kupředu a Katie se vydala za ním. Ze všech sil se snažila, aby jí gumáky nesklouzly z nohou. Jakmile se přiblížili k tělu, členové technického oddělení vstali a o pár kroků ustoupili. Jeden z nich měl šedé vlasy a vypadal přibližně na pětáctýřicet. Druhý působil dojmem, že teprve nedávno dostudoval.

„No, rozhodně vypadá jako kněz,“ poznamenala Katie a sehnula se. „Má u sebe nějaký průkaz?“

„Nic, komisařko,“ řekl mladší technik. Měl řídký blondatý knírek a tvář pokrytou výrazně červenými pupínky, takže vypadal, jako by ho někdo z bezprostřední blízkosti střelil brokovnicí. „V kapsách jsme mu našli akorát růženec a balíček extra silných mentolek.“

„Očividně se staral o to, na čem doopravdy záleží,“ poznamenal strážmistr O'Rourke. „O svou duši a dech.“

„Tušíte, co bylo příčinou smrti?“ zeptala se Katie. „Na oficiální odpověď si samozřejmě počkáme, až doktor Reidy provede pitvu.“

Starší technik si odkašlal. „Jsou dvě až tři možnosti. Já bych řekl, že ke smrti přispěly všechny tři. Uškrtili ho velice tenkým drátem, který mu na zátylku utáhli namotáním na polévkovou lžici. Stejným typem drátu mu svázali zápěstí, kolena a kotníky. Zrovna tak ale mohl vykrvácet nebo umřít na šok.“ S těmi slovy se nad mrtvolou sklonil a otočil ji na záda. Levá ruka zemřelého se šplouchnutím dopadla do vody. Technici před Katiiným příchodem přeřízli dráty, jimiž měl kněz svázané kotníky a kolena, a rozeznuli mu černou sutanu až k bokům. Muž na sobě neměl spodní prádlo. Jeho ochablý penis ležel na tlustém bílém stehně, ale tam, kde měla být varlata, zela pouze velká tmavá díra.

„Prokrista,“ hlesla Katie. Předklonila se a prohlédla si ránu zblízka.

„Ať to udělal kdokoli, zjevně k tomu použil něco jako zahradnické nůžky,“ řekl starší technik. „Jde to poznat podle věčkového zářezu na hrázi, kde se čepele zkřížily.“

„Ježíšku na křížku,“ řekl strážmistr O'Rourke. „Chce se mi brečet, jen si to představím.“

„Nezabili ho tady,“ pokračoval technik. „Posmrtná ztuhlost už částečně pominula, takže je pravděpodobně mrtvý aspoň tři dny. Odhaduju, že ho uškrtili a vykastrovali někde jinde a sem ho pohodili včera večer.“

„Co vy na to, komisařko?“ zeptal se strážmistr O'Rourke. „Vražda z pomsty? Třeba ho zabil nějaký nepřítel z časů, kdy učil. Poslední dobou je přece kolem zneužívání dětí hrozný povyk, ne? Papež říká, jak ho to všechno strašně mrzí a tak

podobně. Kdosi toho chlapa celá ta léta nesnášel, až nakonec usoudil, že je načase s tím něco udělat.“

„No, možná máte pravdu,“ řekla Katie a narovнала se. „Nesmíme se ale unáhlvat. Třeba ho vrah prostě z nějakého důvodu neměl rád. Vzpomínáte na ten případ v Holyhillu, který jsme řešili před několika lety? Na tu mladou ženu, jejíž manžel umřel na rakovinu a která pak ubodala faráře nůžkami, protože jeho modlitby nezabraly?“

„Musím uznat, že taky znám pár kněží, na které bych s největší radostí vzal kudlu,“ připustil strážmistr O'Rourke.

Katie se otočila ke staršímu technikovi a prohlásila: „Až skončíte, pošlete tělo na patologii. Víc toho vidět nepotřebuju.“

„Než půjdete — je tu ještě jeden zajímavý detail,“ ozval se technik a zvedl dva kusy mosazného drátu, jímž vrah spoutal kněží nohy. Oba byly na konci uvázané do úhledné dvojité smyčky, která připomínala motýlí křídla.

Katie řekla: „To je dost osobitý podpis. Nepoužívají takové smyčky nějakí řemeslníci?“

„O ničem takovém nevím, ale poptám se.“

„Fajn, děkuju.“

Katie zamířila ke břehu a detektiv O'Sullivan jí podal ruku, aby mohla vylézt z řeky. Bezprostředně poté se k nim seběhl štáb televizní stanice RTÉ — Fionnuala Sweenyová, pohledná zrzavá dívka v jasně zelené větrovce, a neoholený kameraman. Doprovázel je Dan Keane z deníku *Examiner* — muž se zarudlou tváří oblečený do svého oblíbeného svrchníku s raglánovými rukávy — a bledá mladá žena s kulatým obličejem, havraními kudrnatými vlasy a nápadným znaménkem nad horním rtem. Katie došla k závěru, že se jedná o reportérku z časopisu *Catholic Recorder*. Pod dívčíným šedým pytlovitým pončem se viditelně dmula velká prsa.

Fionnuala Sweenyová přidržela Katie před ústy mikrofon a řekla: „Komisařko Maguirová, smíme vám položit několik otázek?“

„Nejdřív se na něco zeptám já vás,“ oznámila Katie ostře. „Kdo vám dal avízo, že se tu našlo tělo?“

Fionnuala Sweenyová prudce zamrkala, jako by ji Katie smrtelně urazila. „Dobře víte, že tohle vám v žádném případě nemůžu prozradit. Mám povinnost chránit svoje zdroje.“

„Ale prosím tě, přestaň s tím svatouškovstvím, Nualo,“ odfrkl si Dan Keane a zapálil si cigaretu. „Mně brnkнул ten samý člověk, co tobě, ale nepředstavil se a podle hlasu jsem ho nepoznal. Po pravdě ani netuším, jestli to byl chlap, nebo ženská. Upřímně řečeno, zněl jako žába.“

„Dobrá,“ řekla Katie. „Ptejte se mě, na co chcete, ale vyšetřování je v rané fázi, takže vám toho beztak moc nepovím.“

Fionnuala Sweenyová začala: „Tamhle váš svědek identifikoval zemřelého jako otce Dermota Heaneyho z Mayfieldu.“

„K tomu se nehodlám vyjadřovat. Bez ohledu na tvrzení svědka si totožností oběti prozatím nejsme jistí.“

„Otec Heaney byl jedním z kněží, které v roce 2005 vyšetřovali pro podezření ze zneužívání dětí.“

„Slyšela jsem. Pokud je mi ovšem známo, nepodnikl proti němu státní zástupce žádné právní kroky, a navíc ten muž, který se dnes našel, nemusí být otec Heaney. Na co se mě vlastně ptáte?“

„Jen bych ráda věděla, jestli se budete zabývat možností, že otce Heaneyho potrestal někdo z jeho obětí. Za to, co provedl. Nebo lépe řečeno — co údajně provedl.“

Katie zvedla ruku. „Poslyšte, Fionnualo, kolikrát vám to mám opakovat? Totožnost oběti jsme pořád ještě neurčili, ne na sto procent. Co já vím, třeba ani o žádného kněze nejde.“

A i kdyby to otec Heaney byl, nemáme žádnou teorii, kdo měl důvod ho zabít a proč. Momentálně vám můžu říct jediné, a sice že oblast důkladně pročešeme a promluvíme si s každým, kdo si mohl všimnout něčeho neobvyklého. Pokud vaši diváci usoudí, že totožnost toho muže znají a vědí, kdo mu chtěl ublížit, jako vždy budeme velice vděční, když se nám ozvou.“

„Víte aspoň, co způsobilo jeho smrt?“ zeptala se Fionnuala Sweenyová.

„Opakuji, že si nejsme jistí. Jakmile to půjde, zařídíme, aby státní patolog Reidy nebo některý z jeho dvou zástupců provedl pitvu.“

Dívka se znaménkem krásy zašišovala: „Ciara Clareová z *Catholic Recorderu*, komisařko. Jestli se ukáže, že je ten mrtvý muž skutečně kněz, bezpochyby se obrátíte na diecézi a se zástupci církevní obce se dohodnete na co nejdiskrétnějším způsobu, jak se s případem vypořádat, že?“

Katie se na ni zamračila. „Nejsem si jistá, jestli rozumím vaší otázce.“

„Církev teď prochází značně složitým obdobím,“ pokračovala Ciara Clareová. „Jak sama dobře víte, biskup požádal veřejnost o prominutí minulých chyb. Tvrdím jenom, že je čas na uzdravení, ne na další skandál.“

„Promiňte, Ciara, ale vážně naznačujete to, co si myslím, že naznačujete?“

„Pouze se bojím skandalizace té vraždy, to je celé. Konec konců se zdá pravděpodobné, že toho člověka zabila oběť sexuálního zneužívání, aby se pomstila, nebo se pletu? To by případně mohlo povzbudit jiné oběti k tomu, aby vzaly zákon do vlastních rukou. Nelze připustit, aby byli napadeni i jiní kněží, bez ohledu na to, co v minulosti spáchali.“

„Podle mě to s těmi spekulacemi malinko přeháníte,“ odsekla Katie. „Jak jsem řekla: jedno po druhém. To, že je zesnulý oblečený do sutany, nic nedokazuje. Třeba měl namířeno na maškarní ples.“

Dan Keane si vytáhl cigaretu z úst a štěkávě se rozkašlal. „Vždyť ho přece vykastrovali, ne? To naznačuje, že vrah měl sexuální motiv.“

„Je mi líto, Dane, ale dokud patolog nenapiše pitevní zprávu, nelze s jistotou tvrdit, jaká konkrétní zranění oběť utrpěla.“

„Na to, abyste poznala, že chlapovi ufikli koule, snad patologa nepotřebujete. Ti rybáři to viděli na vlastní oči. Vykleštěný — přesně tohle slovo použili.“

„Byla bych raději, kdybyste si tu informaci nechali pro sebe. To platí i pro vás, Fionnualo. A vy, slečno...“

„Obávám se, že tohle vám slíbit nemůžu,“ přerušil ji Dan Keane. „Na celé události je to ta nejlepší část. Otec přišel o otcovství. Skvělý titul, co vy na to?“

„Dane!“ obořila se na něj Katie. „Chcete, abych s vámi v budoucnu spolupracovala, nebo ne?“

Novinář vyfoukl kouř, znovu si odkašlal a řekl: „Dobrá, komisařko. Zatím se budu držet při zdi, aspoň než vám přijde zpráva z pitevny. Ale pokud se kastrace potvrdí i z nějakého jiného zdroje, nebudu mít na výběr a tu informaci zveřejním.“

Katie se vrátila k autu a skopla obrovské zelené holínky z nohou tak prudce, že se odkutálely do trávy. Zrovna si nazouvala černé kozačky, když k ní přistoupil strážmistr O'Rourke a opřel se o dveře hony. „Dám prohledat celou oblast, třeba objevíme stopy po pneumatikách nebo šlápoty, zkrátka nějaké důkazy. Mrkneme se na pole, cestičky, říční koryto, prostě všude. Už jsme poslali lidi, aby v Ballyhooly a okolních vesnicích obešli dům po domu. Někdo přece musel něco vidět.“

„Díky, Jimmy. Dejte mi vědět, jak to vypadá. Kdovíproč mám z toho všeho dost nepříjemný pocit. Ostatně jako vždycky, když se případ týká církve. Hodnostáři nám sice nikdy nevykládají úplné lži, ale úplnou pravdu taky ne. Pokaždé je to jedna velká kamufláž.“

4

Před odjezdem domů se Katie zastavila na policejním ústředí sídlícím na Anglesea Street. Během uplynulých dvou hodin se od jihozápadu přihnala šedivá mračna, snesla se na Cork jako těžká deka a pohltila veškeré sluneční světlo. Jakmile Katie zaparkovala, rozpršelo se. Déšť nebyl nijak silný, ale zato byl tak jemný, že by člověku dokázal za pár minut promáčet tlustý vlněný svetr.

Vyšla po schodech do své kanceláře a zapnula laptop. Zvedla sluchátko a vyťukala číslo úřadu státního patologa v Dublinu. Dovolala se Nettě, sekretářce Owena Reidyho, a poprosila ji, ať doktorovi vzkáže, že má Katie zavolat. Venku se stále víc stmívalo a do oken kanceláře začal jemně bubnovat déšť.

Na střeše nadzemního parkoviště naproti budově policejního ústředí sedělo v jedné řadě dvacet až třicet šedých vran. Katie vstala, přešla k oknu a chvíli se na ně upřeně dívala. Byla taková tma, že ve skleněné tabulce viděla odraz vlastní tváře i to, jak jí vlasy trčí do stran. Katie měla dojem, jako by vrány na střechu parkoviště sedaly pouze ve chvílích, kdy se její život měl změnit k horšímu. Možná si to pouze namlouvala. Třeba si jich prostě jen nevšímala, když vše šlo tak, jak mělo. Buď jak buď, ty vrány ji podivně zneklidňovaly a nebylo to jen tím, že v řece Blackwater leželo tělo uškrceného, vykastrovaného muže.

Sedla si k počítači a pročetla si zprávu z roku 2005 o zneužívání v diecézi Cork a Ross. Na otce Dermota Heaneyho bylo podáno celkem jedenáct různých stížností. Většina z nich se

týkala obvinění, že se po sportovních trénincích dotýkal chlapců ve sprchách nebo jim po plavání pomáhal s utíráním a při tom je osahával. Navíc je prý brával na projížďky autem, často zaparkoval na odlehlém místě a nutil dotyčného k fyzickému kontaktu.

Navzdory tomu si ho někteří chlapci ze školy velmi oblíbili — „jako svatého Františka z Assisi“ —, obzvláště ti, kteří vynikali v hudbě nebo pocházeli z chudých či rozvrácených rodin. Ve zprávě stálo: „Od otce Heaneyho se jim dostávalo pozornosti, lásky a drobných dárků, o něž doma obvykle mívali nouzi. Byly dva důvody, proč proti němu tolik let nevznesli žádnou stížnost: jednak byli vděční za jeho zjevné projevy laskavosti a štědrosti, ale také pociťovali přetrvávající vinu za to, co mu na oplátku dovolili dělat.“

Katie zavolala Johnovi, aby mu řekla, že pojede rovnou k sobě domů, až na Anglesea Street skončí. Nezvedl to — nejspíš byl někde na poli a zaháněl dobytek. Usmála se. Když se seznámili, ani omylem by ji nenapadlo, že mu práce na statku půjde tak od ruky. Po studiích dal Irsku sbohem a odstěhoval se do Kalifornie, kde založil úspěšný internetový obchod s produkty alternativní medicíny. Domů se za jedenáct let ani jednou nepodíval, vrátil se teprve po otcově smrti. Původně měl v úmyslu zdržet se jen pár týdnů, jeho matka však předpokládala, že zaujme otcovo místo coby hlava rodiny Meagherových. Totéž od něj očekávali také všichni jeho strýcové, tety, bratrance i sestřenice a on jim nedokázal odmítnout — především matce. Neochotně svůj internetový obchod prodal a odstěhoval se zpátky do Irska, aby se ujal statku.

Katie si oblékla přšiplášť a chystala se k odchodu, když jí zazvonil telefon. Volal Jimmy O'Rourke z fakultní nemocnice. „Tak jo, je to otec Heaney.“

„Víte to jistě?“

„Na sto procent. Zavolali jsme do jeho garsonky na Wellington Road a jeho bytná řekla, že ho od nedělního rána neviděla. Prý se mu to vůbec nepodobalo, protože k ní skoro každý večer chodil na čaj, a kdykoli měl na několik dní odjet, oznámil jí to. Ukázal jsem jí jeho fotku, kterou jsem si udělal mobilem, a ona ho poznala. Odvezli jsme ji do patologické laboratoře, kde Heaneyho osobně identifikovala. Brečela jako děcko, chudák stará.“

„Mockrát děkuju, Jimmy. Zatím si to ale nechte pro sebe. Zjistěte, jestli se na něj nedá něco najít, a pak mi dejte vědět, jak vyšetřování pokračuje.“

„A co novináři?“

„Nejspíš na zítra ráno svolám tiskovou konferenci, měli bychom si ale moc dobře rozmyslet, co zveřejníme. Mám podezření, že na tom případu je víc, než by se zdálo. Vždyť jste slyšel, co po nás chtěla ta holka z *Catholic Recorderu* — nebo spíš co nechtěla. Nerada bych církvi poskytla záminku udělat pátrání přítrž, dřív než vůbec začneme.“

„Fajn, šéfová. Pojedeme teď prohledat Heaneyho garsonku, a pokud narazíme na něco zajímavého, ozvu se vám. Velké naděje bych si ale nedělal — při štárách v kněžských bytech se většinou najdou leda knihy o životě svatých a pornočasopisy. A poloprázdné balíčky ovocných bonbonů. Neptejte se mě proč.“

5

Katie odbočila na příjezdovou cestu ke svému bungalovu v Cobhu, městečku nedaleko corkskeho přístavu. Hustě přešlo a téměř úplně se setmělo. Její sestra Siobhan měla v obývacím pokoji rozsvíceno, závěsy ale nezatáhla, a tak ji Katie oknem viděla, jak sedí na gauči a dívá se na širokoúhlou televizi. U nohou jí ležel Barney, Katiin zrzavý irský setr, a uši měl doširoka roztažené jako létající pes Falco z *Nekonečného příběhu*.

Katie odemkla dveře, sundala si pršiplášť a vyklepala z něj vodu. Barney se s vyplazeným jazykem okamžitě přihnul do předsíně, aby paničku přivítal. Poplácala ho a zatahala za uši, potom se přesunula do obývacího pokoje.

„Ahoj, Siobhan,“ pozdravila.

„Jé, ahoj, Katie. Co se děje? Myslela jsem, že trávíš den s Johnem.“

Katie se posadila na starodávné křeslo a zula si boty. Barney si stoupl těsně k ní, funěl a plácal ocasem o stolek. Poté, co její manžel Paul před osmnácti měsíci zemřel, měla Katie v úmyslu obývací pokoj renovovat, jenže si na to nikdy nenašla čas. Anebo si místnost podvědomě přála nechat v původním stavu, aspoň nakrátko. Ten rádobý starožitný lustr a pruhovanou tapetu vybral Paul, protože mu připadaly na úrovni, a on taky pořídil reprodukce v pozlacených rámech. Většinou šlo o mořské scenerie s jachtami, do nichž se opíral vítr.

V celé místnosti se nacházel jediný obrázek, který nevybral on: zarámovaná fotografie, na níž byl zachycený Paul při jejich

poslední společné dovolené na Lanzarote, jak sedí v kavárně, zubí se od ucha k uchu, pozvedá sklenici sangrie a mhouří oči před sluncem.

„Povolali mě do terénu,“ vysvětlila Katie. „Dva rybáři našli v Blackwateru u Ballyhooly mrtvé tělo.“

„Myslela jsem, že máš dneska volno. A z Blackwateru nějaká mrtvola vyplave každou chvíli. V té řece je snad víc mrtvol než ryb.“

„Jenže tahle mrtvola se od těch ostatních lišila,“ řekla Katie, odnesla kozačky do předsíně a uložila je do botníku. „Zaprvé šlo o kněze.“

„Tak to doufám, že si dal poslední pomazání, než do té vody skočil.“

„Ty na ten svůj cynismus jednou dojedeš, to ti garantuju. Neskočil tam, někdo ho zavraždil a tělo hodil do řeky. Uškrtili ho a ještě něco — vykastrovali, ale to nikde nevykládej.“

„Vykastrovali? Jako že mu uřízli nádobičko? Fakt?“

Katie přikývla.

„Jauvajs,“ poznamenala Siobhan. „Tohle si sám asi neudělal, co? I když jsem četla, že někteří kněží to dělají, protože už nedokážou odolávat pokušení.“

„V tomhle případě to moc pravděpodobné není. Leda by si přivydělával jako hadí muž.“

„Fuj. Tyhle chuťovky si nech pro sebe, děkuju.“

„Dáš si drink?“ zeptala se Katie.

„Ne, díky.“

Katie přešla ke stolku a nalila si do sklenky z broušeného křišťálu velkého panáka vodky Smirnoff Black Label. Pořádne si hltla a bezděky se otrásla.

„Takže co máš na dnešek v plánu?“ zeptala se Siobhan. „Pojedeš za Johnem, nebo ti mám něco uvařit? Zbyla trocha kuřecí

polívky od včerejška, klidně ji ohřeju, jestli chceš. Anebo si můžeme objednat pizzu.“

Katie si k ní přisedla. „Ještě nevím. Brnknu Johnovi, ale nejspíš je venku a prohání krávy.“

Siobhan byla Katiina mladší sestra, třetí ze sedmi dětí. Podobala se víc jejich otci než matce. Byla vyšší a baculatější než Katie, měla kulatý obličej, hustou hřívu zrzavých kudrnatých vlasů a modrozelené oči posazené daleko od sebe. Krátce po Paulově smrti se rozešla s přítelem Seanem, realitním makléřem s krivými zuby, vyčesanými vlasy a obřím egem, a nastěhovala se k sestře. Katie to vyhovovalo, protože Siobhan se starala o Barneyho, udržovala dům v čistotě a obstarávala nákupy, zatímco ona sama byla v práci. Navíc to znamenalo, že na ni Katie coby starší sestra mohla dohlížet. Dříve bývala Siobhan jako z divokých vajec a dodnes občas mívala sklony k výstřednímu chování. Když jí nějaký řidič zablokoval cestu, bez váhání vystoupila z auta a zabouchala mu na okno. O sobotách se opíjela v baru Kelly's a někdy pak na ulici zakopla, upadla a nohy jí vylétly do vzduchu, takže se odhalily její černé krajkové kalhotky.

„Cos včera večer podnikla ty?“ zeptala se Katie. „Něco zajímavého?“

Siobhan chvilku mlčela a potom odpověděla: „Zavolala jsem Michaelovi, když to musíš vědět.“

„Myslela jsem, že jste spolu nadobro skoncovali. Nemluvě o tom, že je ženatý.“

„Jenže mně se po něm pořád stýská. A jemu se stýská po mně. Tu svou Nolu si nikdy neměl brát. Ta ženská je ti tak mrdlá! Chová se spíš jako jeho matka než manželka. Neustále kvůli něčemu vyvádí. Nedovoluje mu chodit pít s klukama a chce, aby se doma vždycky zouval a sklapoval prkýnko. A navíc se

ted' chce odstěhovat do Kinsale, protože je to podle ní stylovější než Carrigaline. Má pravdu, ale o to nejde.“

„S tím nic nenaděláš. Tys svou šanci projela.“

Siobhan si pohrávala s pramenem vlasů. „Upřímně řečeno si myslím, že mi odpustil. Vždyť jsem ho podvedla jen jednou. No dobrá, dvakrát. Každopádně řekl, že by se se mnou rád sešel, akorát na skleničku.“

Katie se napila vodky a povytáhla obočí. „Nechci ti do toho mluvit, ale podle mě si koleduješ. Dobře víš, k čemu jedna sklenička může vést, obzvlášť pokud ji vypiješ ty. A co když se o tom dozví jeho žena? Nola není z těch, kdo snadno odpouští, to ti zaručuju.“

Katie zazvonil mobil a ona ho zvedla. „Ahoj, Johne! Už hodinu se ti zkouším dovolat. Dostals můj vzkaz?“

„Jo, dostal. Promiň. Někdo nechal otevřenou bránu a mně uteklo minimálně šest těch zatracených jerseyů. Než jsem je všechny sehnal dohromady, byli napůl cesty do Rathcormacu.“

„Tušila jsem, že honíš krávy — no neříkala jsem to, Siobhan?“

„Jsi holt rozený detektiv,“ prohlásil John. „Poslyš, nechceš se večer sejít? Co takhle vyrazit na ty slávky, co jsi o nich básnila?“

„Já nevím. Nějak mě přešel hlad. A navíc jsem unavená.“

„Ale no tak.“

„Je to tvoje vina, Johne,“ řekla Katie a mrkla na Siobhan. „To tys mě utahal.“

„Prosím, Katie. Potřebuju s tebou probrat něco vážně důležitého. Měl jsem ti to říct včera, ale nějak to nevyšlo. Ve čtvrt na osm tě přijedu vyzvednout, co ty na to?“

„Ok,“ odpověděla Katie a prohrábla si vlasy. „Půjdu se vysprchovat, to mě probere.“

Zavěsila a se staženými rty a zdviženým obočím se podívala na sestru.

„Co je?“ zeptala se Siobhan.

„Prý mi musí říct něco hrozně důležitého.“

Siobhan se krátce zamračila a potom pronikavě vykřikla: „Já vím, o co jde! On tě chce požádat o ruku! Chce si tě vzít!“

„Propána, vzpamatuj se. Jasně že nechce.“

„Vsadím se s tebou, že chce. Zamysli se nad tím. Paul je po smrti přes rok a půl, takže lhůtu na truchlení máš oficiálně odbytou.“

„Siobhan, jsem si jistá, že mě John o ruku nepožádá. A i kdyby požádal, co bych mu na to asi řekla?“

„No že jo! Vždyť ho miluješ! A jak skvěle vypadá! A co teprve jeho senza americký přízvuk. Zní jako ten chlap s tím fakt hlubokým hlasem, ten, co na začátku *Zákona a pořádku* vždycky říká: ‚Toto jsou jejich příběhy!‘“

„Já nevím. Nejsem si úplně jistá, jestli ho doopravdy miluju.“

„Jasně že ho miluješ. Copak má nějakou konkurenci? A koho jako? Roddyho Phelana z *Water's Edge*?“

„Roddy se mi zamlouvá. Umí mě rozesmát.“

„To mě nepřekvapuje. S tím účesem vypadá jako veverka.“

„No, to je jedno,“ uzavřela Katie. „Jdu do sprchy. Jestli někdo zavolá, nejsem tu a nečekáš mě.“

Stála se zavřenýma očima pod tekoucí vodou a připadala si nesmírně osamělá a zranitelná. Paul byl dobrodruh a prospěchář, který ji podvedl s jednou z nejlacinějších žen v Corku. Pro peníze byl ochotný udělat cokoli — jak říkali jeho kamarádi z baru Ovens: klidně by se převlékl za ženskou a šel se produčtovat po náměstí, kdybyste mu dost zaplatili.

Zároveň ho ale Katie znala už od školy a v prvních letech manželství se jí zdál vtipný a okouzlující. Ačkoli se z něj nakonec vyklubala příšerná nula, Katie v životě nenapadlo, že by někdy nebyl po jejím boku.

6

Pět minut před tím, než měl John dorazit, zazvonil Katie telefon. Volal strážmistr O'Rourke.

„Skončili jsme s prohledáváním Heaneyho pokoje, ale abych k vám byl upřímný, komisařko, nic světoborného jsme nenašli. Krabici s fotkami, na kterých byli mladí kluci v plavkách — podle všeho si vyrazili do Youghalu na kánoe. Ty snímky jsou minimálně třicet let staré. Pak tři deníky vázané v kůži a opatřené zámky, které jsme museli vypáčit. Ani to nepomohlo — ty zápisky jsou psané tak šílenými blechami, že bychom potřebovali mikroskop, abychom je přečetli. A ke všemu je to v latině.“

„Znám se s jedním univerzitním profesorem klasických jazyků,“ řekla Katie. „Určitě je přeloží, ale předpokládám, že za to bude chtít pěkně mastnou sumičku.“

„To je od něj hezké, takhle nezištně se obětovat pro veřejné blaho.“

„Samozřejmě můžeme jít za generálním vikářem a poprosit ho, ať nám doporučí nějakého kněze, který ty deníky přeloží zadarmo a bez nároku na jakoukoli odměnu, řekněme jako omluvu za prohřešky církve. Ale v tom případě bychom se nemohli stoprocentně spolehnout, že takový překlad bude nezaujatý. Vy byste to snad riskoval? Obzvlášť pokud si otec Heaney poznačil něco, co by vypovídalo proti němu nebo poukazovalo na vinu dalších kněží. Církev se o své lidi stará, Jimmy, o tom jsme se za ta léta přesvědčili.“

„Dobrá tedy,“ řekl strážmistr O'Rourke. „Stejně jsem ty deníky už sbalil. Donesu je na ústředí a fotky taky. Je to sice sakra

nepravděpodobné, ale třeba se nám podaří některé z těch kluků identifikovat.“

„Ještě něco zajímavého?“

„Hromada notových zápisů. Samé náboženské písně, zdá se. Jedna se jmenuje ‚Vir perfecte haec dies‘, jiná ‚Panis angelicus‘ a další ‚Pije Jesu‘.“

„Jak je tam napsáno to ‚pije‘?“

„P — i — e.“

„Nemá se to vyslovovat, jak se to píše, a ne ‚pije‘, jako když se nemůžete dočkat, až si skočíte na jedno?“

„V tomhle vám neporadím, šéfová. Na policejní akademii jsme latinu nebrali.“

„Fajn, Jimmy, přineste i ty notové zápisy. Člověk nikdy neví.“

Hlavní branou projelo Johnovo auto a Katie si musela zaclonit oči před světlem reflektorů, které dopadlo na závěsy v obývacím pokoji.

„Dobrá, komisařko. A mimochodem, žádné ovocné bonbony jsme neobjevili. Jen rebarboru a cukroví, které se stářím slepilo dohromady.“

John stiskl tlačítko zvonku a Siobhan ho běžela pustit dovnitř. Nesl velký pugét růžových růží zabalených do lesklého zlatého papíru a krabici pamlsků pro Barneyho.

„Jsou nádherné,“ řekla Katie a květiny si od něj vzala. Siobhan na ni za Johnovými zády významně pohlédla.

„A teď vážně, máš chuť si někam vyrazit?“ zeptal se John Katie. „Pokud se na to fakt necítíš...“

„Umyla jsem si vlasy a vyhrabala svoji nejlepší bundu, takže nehodlám připustit, aby to bylo pro nic za nic,“ usmála se Katie a políbila ho. Jeho tvář byla stále mokrá od deště a voněla po

jakési výrazné pižmové vodě po holení. „A kromě toho jsem dostala obrovský hlad.“

Nechali Siobhan s Barneyem stát ve dveřích, nasedli do Johnova tmavě modrého mercedesu a rozjeli se ke Corku. Dešťové kapky stékající po kapotě se třpytily jako šperky.

„Takže jsi všechny ty krávy našel?“ prohodila Katie.

„Nakonec jo. Pomáhal mi chudák Gabriel. No, pomáhal, spíš se mi jako vždycky pletl pod nohy.“

„Podle mě je od tebe moc hezké, že ho pořád zaměstnáváš, vzhledem k tomu, jak je k ničemu.“

„Asi máš pravdu, ale na druhou stranu je Gabriel to poslední, co mě ještě spojuje s tátou. Je poslední žijící člověk, který s ním chodil pít a tropit vylomeniny. Máma byla odjakživa přesvědčená, že táta je děsný nemluva a bručoun, o skrblikovi nemluvě. Gabriel ho ale znal ze stránky, jakou ona nikdy neviděla.“

„Opravdu?“

„To si piš. Táta očividně miloval kanadské žertíky. V hospodě, kde s Gabrielem obvykle popíjel, jednou hrála nějaká gaelská kapela. Táta otevřel plechovku sardinek a polil hráčům židle olejem. Hospodský měl asi pět koček, aby se v lokále nedržely myši, a ty se pak za těmi chlapy celý večer couraly, očichávaly jim zadky, mňoukaly a olizovaly se.“ Odmlčel se, usmál se od ucha k uchu a řekl: „V tu chvíli to musela být parádní sranda.“

„K popukání,“ odvětila Katie a předstírala, že jí to nepřipadá ani trochu vtipné. „Já jsem hlavně ráda, že jsi tatínkův smysl pro humor nepodědil.“

Dojeli ulicí Horgan's Quay do centra. Na opačném břehu řeky se tyčily jeřáby a planula světla doků. Déšť polevil a ulice se dosud leskly. John přešel přes most svatého Patrika a zapar-

koval nedaleko Emmet Place, široké nákupní třídy před galerií Crawford. Otevřel Katie dveře a společně došli až k restauraci Luigiho Malonea. Ulicí se proháněli tři kluci na skateboardech, jejichž kolečka dělala na kalužích vlnky.

V restauraci bylo rušno a veselo, ale John jim zarezervoval stůl v poměrně klidném koutě. Objednal suché bílé víno a čísnice jim nalila. John zvedl svou sklenici a řekl: „*Sláinte!*“

„*Sláinte!*“ zopakovala Katie o poznání tišeji, aniž by z něj spustila oči. Po chvíli řekla: „Takže — cos mi to chtěl říct důležitého?“

John otevřel jídelní lístek a prohlásil: „Nejdřív bychom se měli najíst. Umírám hladý.“

„Ne, napřed mi řekni, cos měl na srdci, jinak nebudu schopná spolknout jedinou slávku.“

John civěl na jídelní lístek a dlouho zarputile mlčel, Katie však bylo jasné, že neuvažuje nad tím, co si objedná. Stejně si pokaždé vybral totéž: kuřecí fajitas.

„Já, ehm...“ spustil, ale pak zmlkl a podíval se na ni. „Mám potíže.“

„Potíže? Jaké?“

„Finanční. Žádné jiné snad ani neexistují. Krize mě podobně jako všechny v Irsku nachytala se spuštěnými kalhotami.“

„Co tím myslíš?“

„Tím myslím, že když jsem v Kalifornii prodal svůj internetový obchod a přestěhoval se sem, ekonomika byla na vzestupu. Keltský tygr řval jako šílený. Kurzy cenných papírů stoupaly a nové podniky rostly jako houby po dešti. To všechno šlo samozřejmě do háje. Ceny vystřelily ke stropu a hodnota nemovitostí spadla na dno. Vytráskat ze statku nějaké peníze bylo dost těžké, i když byla situace příznivá, ale teď je to absolutně nemožné.“

„Vždyť jsi ho zdědil,“ namítla Katie. „Jeho hodnota sice klesla, ale tys na něm nic neprodělal.“

„Problém je, že tohle není ani zdaleka všechno, Katie. Pravda, svůj obchod jsem prodal se slušným ziskem, ale většinu peněz jsem investoval — třetina je vázaná v nových irských společnostech a zbytek ve velkých nadnárodních podnicích. Je to jen pár let, co se firmy jako Pfizer a Hitachi mohly přetrhnout, aby v Irsku otevřely nové továrny. Byl jsem upřímně přesvědčený, že zbohatnu. Místo toho mě od bankrotu dělí ani ne pět eur.“

Katie se k němu natáhla přes stůl a vzala ho za ruku. „Co hodláš dělat? Nemůže ti pomoci banka?“

„Moje banka je na tom ještě hůř než já, to mi věř.“

„Třeba bych ti mohla trochu píchnout, ale sama moc peněz nemám.“

John se usmál a zavrtěl hlavou. „Díky, zlato, ale tohle dalece přesahuje tvoje prostředky. Částka, kterou bych potřeboval, se pohybuje v řádu milionů.“

„A co tedy uděláš?“

„Nemám na výběr, zlato. Musím statek prodat, vrátit se zpátky do San Francisca a začít znovu.“

Katie chvíli trvalo, než zcela pochopila, co jí říká. Okolní hudba a smích zničehonic zněly podivně tlumeně, jako by se ozývaly zpod vodní hladiny.

„Ty hodláš prodat statek? A odjet do Ameriky?“

John přikývl. Náhle se zašklebil a Katie si teprve v tom okamžiku uvědomila, že se mu do očí hrnou slzy.

Stiskla mu ruku pevněji a řekla: „To nemůžeš. Musí existovat nějaký způsob, jak se z toho vylízat.“

„Co třeba?“

„Já nevím, něco.“